

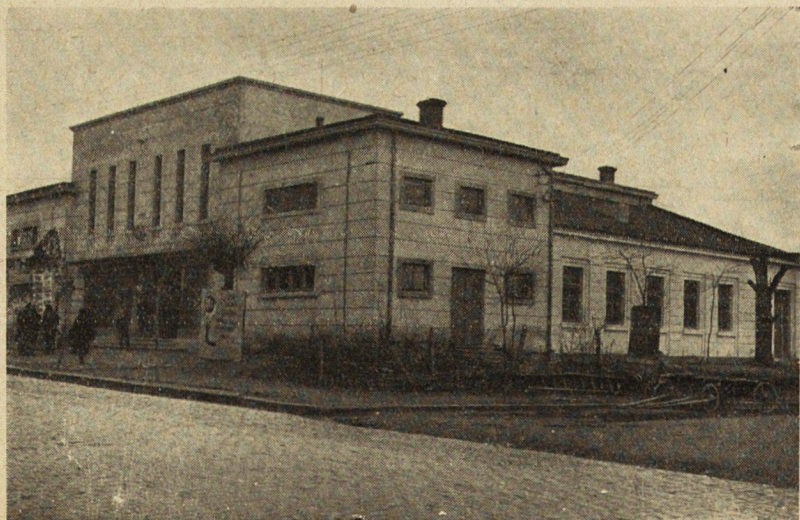
Като стена застана тази криза на пътя му, като кошмаръ надвисна надъ цѣлия селски животъ.

Плодътъ на селския трудъ е толкова обезцененъ, че посрещането на и безъ това ограниченитъ нужди на селянина стана много трудно. Вследствие на това, трудолюбивото, честно и съ грамадни запаси отъ жизнена енергия бълг. село, смаяно и сразено, застана срѣдъ пътя на своя животъ и пита — изъ кой пътъ да върви? То пита и чака добре обмислениятъ отговоръ, който да го задоволи. И нужно е колкото се може по-скоро да му се даде такъвъ отговоръ, защото почва да гасне надеждата у селянина за по-добри дни, да се разколебава вѣрата му въ живота, да замира голѣмата му любовъ къмъ земята и къмъ свещения земледѣлски трудъ. Духътъ му, здравиятъ му селски духъ, започва да се прояжда. Селото — този неприсушимъ изворъ на материални а духовни ценности на бълг. държава, този отъ памти вѣка крепителъ на здравитѣ народни традиции, започва да става вече плячка на опасни настроения.

Въ настоящитѣ неспокойни времена, при несигурното международо положение, бълг. село ще бжде винаги вѣренъ стражъ на мира въ страната и най-добъръ защитникъ на държавата, но то трѣбва да бжде обвѣрено, обнадеждено, успокоено, задоволено. Трѣбва сжщо да му се покаже най-правия пътъ, по който то да върви въ живота, да работи, да се развива. Трѣбва още да му се деде широка възможность да се отърве отъ невежеството, което продължава да дава тежъкъ отпечатъкъ върху неговия животъ.

Селото трѣбва день по-скоро да стане централниятъ проблемъ за българската държава и общественостъ. Защото съ него сж органически и живо свързани всички други държавни и обществени проблеми на нашия животъ. Правилното и бързо разрешение на селския въпросъ ще постави на правилно и бързо разрешение и останалитѣ въпроси.

Стефанъ Савовъ

Читалище „Св. Георги“ — Русе.